

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
M. SZPUNAR
fremsat den 20. juni 2018¹

Sag C-379/17

Società Immobiliare Al Bosco Srl

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland))

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser – frist for fuldbyrdelse, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen om arrest i gods rettes til – denne frists anvendelighed på et eksekutionsgrundlag, der er vedtaget i en anden medlemsstat og erklæret for eksigibelt i den medlemsstat, som anmodningen rettes til«

I. Indledning

1. Inden for rammerne af forordning (EF) nr. 44/2001² kan en afgørelse om sikringsforanstaltning, der er truffet i en medlemsstat, i princippet fuldbyrdes i en anden medlemsstat, efter at den er erklæret eksigibel i den sidstnævnte medlemsstat. Der er imidlertid grundlæggende forskelle på fremgangsmåderne for fuldbyrdelse af afgørelser om sikringsforanstaltning. Det er derfor ikke indlysende, hvilke bestemmelser i lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, der finder anvendelse ved fuldbyrdelsen af udenlandske retsafgørelser. Hovedsagen skal ses i denne sammenhæng.

2. Denne præjudicielle forelæggelse giver Domstolen mulighed for at udtale sig om spørgsmålet om, hvorvidt en bestemmelse i national ret i den medlemsstat, hvori der er anmodet om fuldbyrdelse, som fastsætter en frist for, hvornår en kreditor skal fuldbyrde en afgørelse om sikringsforanstaltning, i henhold til ordningen i forordning nr. 44/2001 finder anvendelse på sådanne afgørelser, der er truffet i andre medlemsstater.

3. Den forelæggende ret er nærmere bestemt i tvivl om, hvorvidt en bestemmelse i tysk ret, nemlig § 929, stk. 2, i Zivilprozessordnung (den civile retsplejelov, herefter »ZPO«), finder anvendelse i hovedsagen, der vedrører fuldbyrdelse af en afgørelse om sikringsforanstaltning, som er truffet af italienske myndigheder³.

1 – Originalsprog: fransk.

2 – Rådets forordning af 22.12.2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1).

3 – Så vidt jeg ved, får Domstolen med den foreliggende sag for anden gang mulighed for at fortolke reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser i en sag, hvor bestemmelserne i ZPO, der vedrører sikringsforanstaltninger, kan finde anvendelse. Jf. dom af 10.2.1994, Mund & Fester (C-398/92, EU:C:1994:52).

4. Den dom, som Domstolen skal afsige i den foreliggende sag, har imidlertid en relevans, der rækker ud over de stater, som sagen vedrører. Der er nemlig tale om en problematik, som kan være af betydning for alle de medlemsstater, hvis nationale ret fastsætter en frist for at indgive en anmodning om fuldbyrdelse af en afgørelse om sikringsforanstaltning. Denne problematik opstår i øvrigt også i forbindelse med forordning (EU) nr. 1215/2012⁴, som har erstattet forordning nr. 44/2001.

II. Retsforskrifter

A. EU-retten

1. Forordning nr. 44/2001

5. Kapitel III i forordning nr. 44/2001, som omfatter denne forordnings artikel 32-58, vedrører nærmere bestemt anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet af medlemsstaternes retter, herunder eksekvaturproceduren.

6. Artikel 38, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 er affattet således:

»De i en medlemsstat truffne retsafgørelser, som er eksigible i den pågældende stat, kan fuldbyrdes i en anden medlemsstat, når de efter anmodning fra en berettiget part er blevet erklæret for eksigible i sidstnævnte stat.«

2. Forordning nr. 1215/2012

7. Kapitel III i forordning nr. 1215/2012 omfatter denne forordnings artikel 36-57 og vedrører anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet af medlemsstaternes retter. I forbindelse med vedtagelsen af forordning nr. 1215/2012 besluttede EU-lovgiver imidlertid at indføre en ordning med automatisk anerkendelse og fuldbyrdelse. I dette øjemed bestemmer artikel 39 i forordning nr. 1215/2012, at retsafgørelser, der er truffet i andre medlemsstater, kan fuldbyrdes, uden at der stilles krav om anvendelse af eksekvaturproceduren.

8. I øvrigt er artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 affattet således:

»Med forbehold af bestemmelserne i denne afdeling finder loven i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, anvendelse på proceduren for fuldbyrdelse af retsafgørelser, der er truffet i en anden medlemsstat. En retsafgørelse truffet i en medlemsstat, der er eksigibel i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, skal fuldbyrdes dér på samme betingelser som en retsafgørelse, der er truffet i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.«

B. Tyske lovbestemmelser

9. ZPO's § 929, stk. 2, bestemmer:

»En fuldbyrdelse af arrestdekretet kan ikke finde sted, såfremt der er gået en måned siden den dag, hvor dekretet blev afsagt eller forkyndt for den part, der har begæret det afsagt.«

4 – Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 12.12.2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1).

10. Desuden har ZPO's § 932, stk. 1 og 3, følgende ordlyd:

»(1) Fuldbyrnelsen af arrest i fast ejendom [...] sker ved tinglysning af et pant vedrørende fordringen [...].

[...]

(3) Begæringen om tinglysningen af pantet gælder som fuldbyrkelse af arrestdekretet i henhold til § 929, stk. 2 og 3.«

III. De faktiske omstændigheder i hovedsagen

11. Den 19. november 2013 opnåede Società Immobiliare Al Bosco Srl, et selskab efter italiensk ret, ved Tribunale di Gorizia (retten i Gorizia, Italien) en sikringsforanstaltning (»sequestro conservativo«) på 1 mio. EUR for fast ejendom og løsøre tilhørende Gunter Hober (herefter »sagsøgte«).

12. Ved kendelse af 22. august 2014 erklærede den kompetente ret afgørelsen for eksigibel i Tyskland.

13. Over otte måneder senere, den 23. april 2015, anmodede sagsøgeren om at få tinglyst et pant i en fast ejendom i Tyskland, der tilhørte sagsøgte.

14. Retten i første instans afviste tinglysningsbegæringen.

15. Efterfølgende forkastede appeldomstolen sagsøgerens appel af denne afgørelse. Ifølge denne domstol måtte pantet ikke tinglyses, fordi sagsøgeren ikke havde overholdt fristen på en måned som fastsat i ZPO's § 929, stk. 2.

16. Ifølge appeldomstolen er den eksigibilitet, som artikel 38 i forordning nr. 44/2001 tillægger en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, i det væsentlige sammenfaldende med den eksigibilitet, der tillægges en tilsvarende national afgørelse. Desuden er selve fuldbyrnelsen af afgørelser, der er truffet i andre medlemsstater, undergivet *lex fori*.

17. I øvrigt svarer sikringsforanstaltningen efter italiensk ret (*sequestro conservativo*) ifølge appeldomstolen til arrestkendelsen i henhold til tysk ret. På grund af denne lighed skal de processuelle regler, der gælder for en sådan afgørelse, og dermed også ZPO's § 929, stk. 2, overholdes i hovedsagen

18. Sagsøgeren har af appeldomstolen fået tilladelse til at iværksætte revisionskære for Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland), hvormed sagsøgeren fortsat søger at opnå tinglysning af pantet.

IV. Det præjudicielle spørgsmål og retsforhandlingerne for Domstolen

19. På denne baggrund har Bundesgerichtshof (forbundsdomstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er det foreneligt med artikel 38, stk. 1, i [forordning nr. 44/2001] også at anvende en frist, der er fastsat i fuldbyrdellesstatens lovgivning, på grundlag af hvilken der efter en vis tid ikke længere må foretages fuldbyrkelse af et eksekutionsgrundlag, på et funktionelt sammenligneligt eksekutionsgrundlag, der er udstedt i en anden medlemsstat og er blevet anerkendt og erklæret for eksigibelt i fuldbyrdellesstaten?«

20. Anmodningen om præjudiciel afgørelse blev indleveret til Domstolens Justitskontor den 26. juni 2017.

21. Der er kun indgivet skriftligt indlæg af Europa-Kommissionen. Den tyske regering og Europa-Kommissionen deltog i retsmødet, der blev afholdt den 11. april 2018.

V. Bedømmelse

22. Den forelæggende ret ønsker med sit præjudicielle spørgsmål oplyst, hvorvidt anvendelsen af en frist, der er fastsat i fuldbyrdelsesmedlemsstatens lovgivning, på en afgørelse om sikringsforanstaltning, der er truffet i en anden medlemsstat, på grundlag af hvilken frist der efter en vis tid ikke længere må foretages fuldbyrdelse, er forenelig med artikel 38, stk. 1, i forordning nr. 44/2001.

23. For at besvare det præjudicielle spørgsmål, således som formuleret af den forelæggende ret, skal det nærmere bestemt afgøres, hvorvidt en bestemmelse i fuldbyrdelsesmedlemsstatens lovgivning, hvorefter der efter en vis tid ikke længere må foretages fuldbyrdelse af en afgørelse om sikringsforanstaltning, er forbundet med afgørelsens eksigibilitet, som er undergivet lovgivningen i den medlemsstat, hvor denne afgørelse er truffet (domsstaten), eller om denne bestemmelse skal anses for en regel, vedrørende selve fuldbyrdelsen, i lovgivningen i den medlemsstat, hvor der er anmodet om fuldbyrdelse af afgørelsen (den medlemsstat, som anmodningen rettes til).

24. Den forelæggende ret forudsætter, at den italienske sikringsforanstaltning funktionelt skal anses for en sikringsforanstaltning i henhold til tysk ret. I denne forbindelse er den forelæggende ret i tvivl om, hvorvidt betingelserne for fuldbyrdelse af den italienske afgørelse i Tyskland i den foreliggende sag er underlagt de tyske bestemmelser om fuldbyrdelse af afgørelser om sikringsforanstaltning.

25. Den forelæggende ret har på den ene side anført, at den i ZPO's § 929, stk. 2, fastsatte frist retsteknisk set – i modsætning til f.eks. en bestemmelse om forældelse af fastslåede krav – ikke tager udgangspunkt i den materielle ret. Ud fra dette synspunkt er det muligt, at fristen skal henregnes til lovgivningen om selve fuldbyrdelsen, som forordning nr. 44/2001 ikke omfatter.

26. På den anden side anerkender den forelæggende ret, at anvendelsen af den i ZPO's § 929, stk. 2, fastsatte frist medfører, at eksekutionsgrundlagets eksigibilitet ophører efter en vis tid. Reelt har fristen samme virkning som en ophævelse af eksekutionsgrundlaget i en retsmiddelprocedure. I denne sammenhæng er den forelæggende ret i tvivl om, hvorvidt en sådan tidsmæssig begrænsning af en afgørelse om sikringsforanstaltning i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, kan være uforenelig med Domstolens praksis, hvorefter anvendelsen af bestemmelserne i fuldbyrdelsesstatens nationale procesret ikke kan medføre, at principper, der er fastslået i forordning nr. 44/2001, tilsidesættes.

A. Parternes synspunkter

27. Den tyske regering har for det første anført, at forordning nr. 44/2001 alene vedrører eksekvaturproceduren. Selve fuldbyrdelsen af afgørelser er derimod ikke omfattet af denne forordning. De afgørelser, der henhører under forordning nr. 44/2001, fuldbyrdes således i overensstemmelse med bestemmelserne i den nationale procesret i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, f.eks. ZPO's § 929, stk. 2.

28. For det andet har den tyske regering henvist til Apostolides-dommen⁵ og Prism Investments-dommen⁶ og gjort opmærksom på, at Domstolen allerede har fastslået, at der ikke er noget grundlag for ved fuldbyrdelsen af en afgørelse at tillægge denne virkninger, som den samme type afgørelse afsagt direkte i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ikke ville have. Ifølge denne regering skal den i ZPO's § 929, stk. 2, fastsatte frist, i lyset af denne retspraksis, anvendes på den afgørelse om sikringsforanstaltning, der er truffet i Italien, eftersom en tilsvarende afgørelse truffet i Tyskland ikke længere kan fuldbyrdes, efter at fristen på en måned er udløbet.

29. Endelig, for det tredje, er den tyske regering, med henvisning til bestemmelserne i forordning nr. 1215/2012, af den opfattelse, at ordlyden af denne forordnings artikel 41, stk. 1, andet punktum, understøtter det ovennævnte synspunkt.

30. Kommissionen er derimod af den opfattelse, at en argumentation, som hovedsagelig er baseret på Prism Investments-dommen⁷, ikke tager behørigt hensyn til hovedsagens grænseoverskridende karakter.

31. Kommissionen har gjort opmærksom på, at Domstolen i sin praksis har fremhævet, at sondringen mellem eksekvaturproceduren og selve fuldbyrdelsen ikke kan være til hinder for de grundlæggende principper i forordning nr. 1215/2012, navnlig princippet om den frie bevægelighed af domme. Selv om eksekvaturproceduren, der er fastsat i forordning nr. 44/2001, havde den virkning, at en udenlandsk retsafgørelse blev en del af retsordenen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ville en »blind« anvendelse af denne medlemsstats lovgivning ikke tage hensyn til oprindelsen af det eksekutionsgrundlag, som skal fuldbyrdes. I den foreliggende sag kan anvendelsen af ZPO's § 929, stk. 2, ved fuldbyrdelsen af en afgørelse om sikringsforanstaltning i henhold til italiensk ret medføre, at fuldbyrdelsen af denne afgørelse ikke længere er mulig i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, selv om den er eksigibel i domsstaten.

32. Henset til den forelæggende rets tvivl og parternes argumenter vil jeg først analysere, hvorvidt en regel, som fastsætter en frist for indgivelsen af en anmodning om fuldbyrdelse af en sikringsforanstaltning, såsom ZPO's § 929, stk. 2, skal anses for en processuel regel i lex fori i den medlemsstat, som anmodningen rettes til. Jeg vil derefter igen undersøge de konklusioner, som kan udledes af denne kvalifikation, i lyset af Domstolens praksis vedrørende udenlandske retsafgørelses virkninger i fuldbyrdelsessystemet i forordning nr. 44/2001. Endelig vil jeg sammenholde den tidligere udvikling med de løsninger, som EU-lovgiver har valgt i forordning nr. 1215/2012.

5 – Dom af 28.4.2009, Apostolides (C-420/07, EU:C:2009:271).

6 – Dom af 13.10.2011, Prism Investments (C-139/10, EU:C:2011:653).

7 – Dom af 13.10.2011, Prism Investments (C-139/10, EU:C:2011:653).

B. Kvalifikation

1. Indledende bemærkninger

33. Jeg gør opmærksom på, at Domstolen i forbindelse med Bruxelleskonventionen⁸ har fastslået, at denne konvention begrænsede sig til at give regler om meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning på udenlandske eksekutionsgrundlag og ikke angik selve fuldbyrdelsen, der forbliver underkastet vedkommende nationale lovgivning⁹. Domstolen har efterfølgende bekræftet, at denne praksis kunne overføres til forordning nr. 44/2001, for så vidt som denne forordning også foreskriver eksekvaturproceduren¹⁰.

34. På grundlag af denne retspraksis har den tyske regering, ligesom den forelæggende ret, anført, at ZPO's § 929, stk. 2, i henhold til tysk ret kvalificeres som en procesretlig bestemmelse. Den i denne bestemmelse fastsatte frist kan følgelig, i det mindste ifølge den forelæggende ret, henregnes til lovgivningen om selve fuldbyrdelsen, som forordning nr. 44/2001 ikke omfatter.

35. Jeg gør i denne henseende opmærksom på, at størstedelen af de begreber, som EU-lovgiver har anvendt i de retsakter, der vedrører det retslige samarbejde om civile retlige spørgsmål, herunder forordning nr. 44/2001, har en selvstændig karakter¹¹. Dette betyder, at kvalifikationen af regler såsom ZPO's § 929, stk. 2, i den nationale sammenhæng ikke kan være afgørende for afgørelsen af det retsspørgsmål, som rejses i det præjudicielle spørgsmål.

36. I forbindelse med anvendelsen af forordning nr. 44/2001 er den selvstændige kvalifikation som »procesretlig regel«, der tillægges ZPO's § 929, stk. 2, i øvrigt heller ikke afgørende med henblik på besvarelsen af det præjudicielle spørgsmål. I den foreliggende sag er det ikke bestridt, at italiensk ret også fastsætter en frist for indgivelsen af en anmodning om fuldbyrdelse af en afgørelse om sikringsforanstaltning. Der er intet, der tyder på, at en bestemmelse, som fastsætter en sådan frist, ikke også kan kvalificeres som en »procesretlig regel« på samme måde som ZPO's § 929, stk. 2. Det afgørende er nemlig, hvorvidt denne bestemmelse i ZPO, ifølge den selvstændige kvalifikation, skal anvendes ved fuldbyrdelsen i Tyskland af afgørelser om sikringsforanstaltning, der er truffet i andre medlemsstater¹².

37. Ifølge den forelæggende ret skal det ikke undersøges, om italiensk ret også fastsætter en frist for indgivelsen af en anmodning om fuldbyrdelse af en afgørelse om sikringsforanstaltning.

8 – Konvention af 27.9.1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1978, L 304, s. 17).

9 – Jf. dom af 2.7.1985, Deutsche Genossenschaftsbank (148/84, EU:C:1985:280, præmis 19), af 3.10.1985, Capelloni og Aquilini (119/84, EU:C:1985:388, præmis 16), af 4.2.1988, Hoffmann (145/86, EU:C:1988:61, præmis 27), og af 29.4.1999, Coursier (C-267/97, EU:C:1999:213, præmis 28).

10 – Jf. dom af 28.4.2009, Apostolides (C-420/07, EU:C:2009:271, præmis 69), og af 13.10.2011, Prism Investments (C-139/10, EU:C:2011:653, præmis 40).

11 – Jf. mit forslag til afgørelse Mahnkopf (C-558/16, EU:C:2017:965, punkt 32). Jf. ligeledes mit forslag til afgørelse Hószig (C-222/15, EU:C:2016:224, punkt 31 og 47).

12 – Jeg gør i denne henseende opmærksom på, at der ikke er enighed i retslitteraturen hvad angår anvendelsen af nationale bestemmelser, der fastsætter en frist for indgivelse af en anmodning om fuldbyrdelse af en sikringsforanstaltning i forbindelse med fuldbyrdelsen af udenlandske retsafgørelser. Visse forfattere er af den opfattelse, at sådanne bestemmelser ikke er egnede til anvendelse i dette tilfælde. Jf. bl.a. J. Kropholler, J. von Hein, *Europäisches Zivilprozessrecht: Kommentar zu EuGVO, Lugano-Übereinkommen*, 9. udgave, Verlag Recht und Wirtschaft, C.H. Beck, Frankfurt am Main, 2011, s. 615 og 616, punkt 10. Jf. modsætningsvis H. Schack, *Internationales Zivilverfahrensrecht mit internationalem Insolvenz- und Schiedsverfahrensrecht*, C.H. Beck, München, 2014, punkt 1066.

38. Denne ret har nærmere bestemt anført, at den tyske myndighed, der er ansvarlig for tinglysning, i hovedsagen ikke kan afklare, om domsstatens lovgivning fastsætter en fuldbyrdsfrist, og de nærmere bestemmelser for denne fuldbyrdelse, ligesom den heller ikke må anvende en ordning i udenlandsk ret. Det eneste af betydning for denne myndigheds procedure er, om ZPO's § 929, stk. 2, skal anvendes. Endelig skal debitor, såfremt en fuldbyrdelse på det foreliggende grundlag heller ikke længere er mulig på grund af udløbet af fristen fastsat i italiensk ret, imidlertid gøre dette gældende ved et retsmiddel mod erklæringen om eksigibilitet.

39. Det er således den forelæggende rets opfattelse, at fristen i henhold til italiensk ret, uden for fuldbyrdsproceduren, også finder anvendelse i forbindelse med den afgørelse, hvorefter der er anmodet om fuldbyrdelse i hovedsagen. Heraf følger, at en afgørelse om sikringsforanstaltning, der er truffet i udlandet, på tysk område er underlagt to ordninger, dels i domsstaten dels i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

40. I denne sammenhæng spørger jeg mig selv, om kreditorens overholdelse af dette dobbelte krav ikke er et eksempel på det svage punkt i den fortolkning, hvorefter ZPO's § 929, stk. 2, skal anvendes som retsregel i *lex fori* vedrørende selve fuldbyrdelsen af udenlandske retsafgørelser om sikringsforanstaltning. For det første vil den bestemmelse i tysk ret, som fastsætter en frist for indgivelse af anmodningen om fuldbyrdelse, blive anvendt som en bestemmelse, der regulerer selve fuldbyrdelsen. For det andet vil en bestemmelse i domsstaten, der fastsætter en lignende frist, blive anvendt som en regel, der bestemmer en udenlandsk retsafgørelses eksigibilitet¹³.

41. I lyset af denne konstatering er jeg for det første i tvivl hvad angår forholdet mellem på den ene side eksigibiliteten af en afgørelse om sikringsforanstaltning, set i lyset af en bestemmelse i domsstatens lovgivning, som fastsætter en frist for at indgive anmodning om fuldbyrdelse af denne afgørelse, og på den anden side en begrænsning af den faktiske fuldbyrdelse med en lignende frist, der er fastsat i en bestemmelse i lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

42. For det andet er jeg i tvivl om, hvorvidt en bestemmelse såsom ZPO's § 929, stk. 2, set ud fra en systemisk synsvinkel, kan anvendes isoleret, uafhængigt af den grænseoverskridende sammenhæng og oprindelsen af den afgørelse, hvorefter der er anmodet om fuldbyrdelse i Tyskland.

43. Endelig er jeg, for det tredje, i tvivl om, hvorvidt formålet med denne bestemmelse i tysk ret kan forenes med dens anvendelse, som ikke tager hensyn til den grænseoverskridende sammenhæng og oprindelsen af en afgørelse om sikringsforanstaltning.

2. Forholdet mellem eksigibiliteten og en begrænsning af den faktiske fuldbyrdelse

44. Selv om sikringsforanstaltningen i tysk ret mister sin retlige gyldighed ved udløbet af en frist, er dette, ifølge Kommissionens indlæg, ikke tilfældet i italiensk ret, hvorefter alene en formel ophævelse af denne sikringsforanstaltning fratager den enhver retlig gyldighed. Mens en manglende overholdelse af denne frist desuden i tysk ret skal prøves *ex officio*, er det ifølge italiensk ret sagsøgte selv, der skal påberåbe sig fristens udløb. Fuldbyrdelse af en sikringsforanstaltning er ifølge italiensk ret således i princippet mulig selv efter fristens udløb.

13 – Jf. i denne retning hvad angår eksigibiliteten af en afgørelse, hvorefter der anmodes om fuldbyrdelse inden for ordningen i forordning nr. 44/2001, dom af 13.10.2011, Prism Investments (C-139/10, EU:C:2011:653, præmis 37 og 39).

45. Det er således muligt, at eksigibiliteten af afgørelsen om sikringsforanstaltning, som i henhold til artikel 38 i forordning nr. 44/2001 er en betingelse for, at denne afgørelse kan fuldbyrdes i den medlemsstat, som anmodningen rettes til¹⁴, kompromitteres, for så vidt som en kreditor ikke kan fuldbyrde den i Tyskland, selv om denne afgørelse er eksigibel ifølge domsstatens lovgivning.

46. Denne betragtning kan tyde på, at ZPO's § 929, stk. 2, ikke vedrører fuldbyrdelsen af en sikringsforanstaltning, men snarere dens eksigibilitet, og dette i det mindste i det samme omfang som en lignende bestemmelse i italiensk ret.

3. Forholdet mellem betingelserne for indrømmelse af en sikringsforanstaltning og fristen for indgivelse af en anmodning om fuldbyrdelse af arrest

47. En sikringsforanstaltning er en undtagelse fra den almindelige regel om, at alene afgørelser, der er truffet efter realitetsbehandlingen, og som er blevet endelige, kan være genstand for tvangsfuldbyrdelse. Selv om en sikringsforanstaltning på grund af sin ekstraordinære karakter ikke opfylder kreditorens krav¹⁵, kan den således kun foreskrives, hvis visse betingelser er opfyldt.

48. I de fleste retsordener er det ganske vist den omstændighed, at den efterfølgende fuldbyrdelse af en realitetsafgørelse ikke er mulig, der udgør en sådan grundlæggende betingelse. Det fremgår dog af sammenlignende analyser, at mens det centrale formål med sikringsforanstaltningen danner grundlag for denne generelle betingelse, er de nationale lovgivninger forskellige med hensyn til de mere detaljerede betingelser for, hvornår der kan træffes en afgørelse om sikringsforanstaltning¹⁶.

49. Betingelserne for at indrømme en sikringsforanstaltning afgøres således af de lovgivningsmæssige valg, som medlemsstaterne har truffet i deres bestræbelser på at skabe balance mellem kreditorenes og debitorernes interesser. Fastsættelsen af en frist for kreditors indgivelse af en anmodning om fuldbyrdelse af en sikringsforanstaltning er også en følge af disse bestræbelser.

14 – Jf. vedrørende en udenlandsk retsafgørelses eksigibilitet, dom af 29.4.1999, *Coursier* (C-267/97, EU:C:1999:213, præmis 23), og af 28.4.2009, *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271, præmis 65 og 66). Jeg bemærker, at det i retslitteraturen endog er blevet fremført, at anvendelsen af en bestemmelse i spansk ret, der fastsætter en frist svarende til fristen i ZPO's § 929, stk. 2, i forbindelse med fuldbyrdelsen af en udenlandsk retsafgørelse, ikke er i overensstemmelse med artikel 38 i forordning nr. 44/2001, for så vidt som en afgørelse ikke kan fuldbyrdes i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, uanset at denne afgørelse er eksigibel ifølge domsstatens lovgivning. Jf. A. Steinmetz, »Anwendbarkeit der Ausschlussfrist in der spanischen ZPO auch auf ausländische Vollstreckungstitel?«, *Recht der internationalen Wirtschaft*, nr. 5, 2009, s. 304.

15 – Efter min opfattelse udgør en afgørelse om sikringsforanstaltning som den, der er anmodet om fuldbyrdelse af i hovedsagen, et »sikrende retsmiddel« som omhandlet i artikel 31 i forordning nr. 44/2001. Der er således tale om en foranstaltning, der skal sikre opretholdelsen af en bestemt faktisk eller retlig situation med det formål at beskytte rettigheder, der i øvrigt påstås anerkendt ved afgørelsen af sagens realitet. Jf. dom af 26.3.1992, *Reichert og Kockler* (C-261/90, EU:C:1992:149, præmis 34).

16 – Jf. i denne retning S. Goldstein, »Recent Developments and Problems in the Granting of Preliminary Relief: a Comparative Analysis«, *Revue Hellénique de Droit International*, 1987-1988, 40. og 41. årg., s. 13. Efter min opfattelse er betingelserne for, hvornår der kan træffes en afgørelse om sikringsforanstaltning, navnlig forskellige hvad angår karakteren og alvoren af den fare, der følger af manglende arrest. Jf. f.eks., i tysk ret, ZPO's § 917, hvorefter der kan træffes en afgørelse om sikringsforanstaltning, når fuldbyrdelsen af den endelige afgørelse ikke er mulig eller betydeligt vanskeligere, idet denne betingelse i retslitteraturen beskrives som en »meget mere specifik« betingelse. Jf. G. Cuniberti, *Les mesures conservatoires portant sur des biens situés à l'étranger*, LGDJ, Paris, 2000, s. 267. En lignende betingelse findes f.eks. i polsk ret, i § 730¹, stk. 2, i Kodeks postępowania cywilnego (den civile retsplejelov) af 17.11.1964 (Dz. U. af 2014, pos. 101). I italiensk ret bestemmer § 671 i codice di procedura civile (den civile retsplejelov), at der kan indrømmes en sikringsforanstaltning, når der er risiko for, at fordringen ikke kan inddrives (periculum in mora). Denne lovs § 671 vedrører således ikke udtrykkeligt den situation, hvor det kan skabe vanskeligheder i forbindelse med fuldbyrdelsen af den endelige afgørelse, hvis der ikke foretages arrest. Jf. ligeledes, vedrørende sikringsforanstaltningen i italiensk ret, M. de Crisofaro, »National Report – Italy«, i V. Harsági, M. Kengyel (red.), *Grenzüberschreitende Vollstreckung in der Europäischen Union*, Sellier, München, 2011, s. 119. Jeg er dog opmærksom på, at der skal tages hensyn til den omstændighed, at betingelserne for, at der kan foretages arrest, som er fastsat i retsakterne, er underlagt udviklingen i retspraksis, som kan øge eller mindske forskellen mellem medlemsstaternes retsordener.

50. Det fremgår af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at formålet med ZPO's § 929, stk. 2, er at beskytte debitor. Ifølge den forelæggende ret skal den nærmere bestemt forhindre, at afgørelser, der træffes på grundlag af en summarisk hasteprocedure, forbliver eksigible og dermed kan fuldbyrdes over længere tid og trods eventuelle ændringer i forholdene. På samme måde anførte den tyske regering i retsmødet, at tidsfristen i henhold til ZPO's § 929, stk. 2, sigter mod at forhindre, at en afgørelse om sikringsforanstaltning kan fuldbyrdes, efter at der er gået en måned, selv hvis omstændighederne er væsentligt ændrede.

51. I øvrigt er selv den del af retslitteraturen, som navnlig anser sikringsforanstaltningers virkninger for at være kendetegnet af grundlæggende forskelle, mens betingelserne for at indrømme dem er langt mere ens¹⁷, af den opfattelse, at det af disse betingelser fremgår, at sikringsforanstaltninger er uløseligt forbundne med de procedurer, hvorved de indrømmes¹⁸. Det kunne således gøres gældende, at der i den grænseoverskridende sammenhæng eksisterer en sådan forbindelse mellem en afgørelse om sikringsforanstaltning og domsstatens lovgivning.

52. Ud fra dette synspunkt kan den omstændighed, at en lovgiver indfører en frist som den, der er fastsat i ZPO's § 929, stk. 2, på sin vis sammenlignes med den situation, hvor domstolen i sin afgørelse anfører den nærmere frist, inden for hvilken kreditor skal gennemføre specifikke tiltag. Hvis en afgørelse indeholdt en sådan præcisering, ville den utvivlsomt udgøre et fast element i denne afgørelse.

53. Jeg er følgelig af den opfattelse, at en frist som den, der er fastsat i ZPO's § 929, stk. 2, ikke kan adskilles fra betingelserne for indrømmelse af en sikringsforanstaltning, og, mere generelt, fra domsstatens lovgivning. En sådan frist kan følgelig ikke anvendes som en regel vedrørende den egentlige fuldbyrdelse i *lex fori* i forbindelse med fuldbyrdelsen af udenlandske retsafgørelser i Tyskland¹⁹.

4. Formålet med en bestemmelse, der fastsætter en frist for indgivelse af en anmodning om fuldbyrdelse af arrest

54. Det bemærkes, at det fremgår af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at ZPO's § 929, stk. 2, har som sit primære formål at sikre, at en sikringsforanstaltning ikke fuldbyrdes efter en længere periode og trods eventuelle ændringer i forholdene. Som det desuden fremgår af forelæggelsesafgørelsen, og således som den tyske regering har forklaret, beregnes denne frist, i forbindelse med udenlandske retsafgørelser, fra datoen for kreditors modtagelse af en afgørelse om eksigibilitet.

55. En kreditor har imidlertid ikke pligt til at indgive en anmodning om, at en afgørelse om sikringsforanstaltning erklæres eksigibel, umiddelbart efter at afgørelsen er truffet i domsstaten. Kreditoren kan således udsætte indgivelsen af en sådan anmodning, uanset om der er sket eventuelle ændringer i forholdene, efter at der er opnået en afgørelse om sikringsforanstaltning.

17 – G. Cuniberti, *Les mesures conservatoires portant sur des biens situés à l'étranger*, LGDJ, Paris, 2000, s. 267.

18 – G. Cuniberti, op. cit. s. 255. Jf. i denne retning, vedrørende sikringsforanstaltninger i almindelighed, uden omtale af spørgsmålet om de forskellige betingelser for indrømmelsen, B. Hess, »The Brussels I Regulation: Recent Case Law of the Court of Justice and the Commission's Proposed Recast«, *Common Market Law Review* 2012, s. 1098.

19 – Jf. i denne retning J. Wittmann, »BGH, 11.05.2017 - V ZB 175/15: Anwendbarkeit der Vollziehungsfrist aus § 929 Abs. 2 ZPO bei Vollstreckung ausländischer Titel nach Maßgabe der EuGVVO«, *Zeitschrift für Internationales Wirtschaftsrecht* 2018, nr. 1, s. 42, som dog lægger vægt på den omstændighed, at den tidsmæssige begrænsning, som pålægges ved ZPO's § 929, stk. 2, ikke er baseret på selve fuldbyrdelsesproceduren, men på den hasteprocedure, som fører til fuldbyrdelsen.

56. Den løsning, hvorefter ZPO's § 929, stk. 2, finder anvendelse som en regel i lex fori i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, og den i denne bestemmelse fastsatte frist udregnes fra datoen for meddelelsen af en afgørelse om eksigibilitet, giver således en kreditor mulighed for systematisk at se bort fra en sådan eventuel ændring af forholdene og fuldbyrde en sikringsforanstaltning.

57. Det er således min opfattelse, at anvendelsen af ZPO's § 929, stk. 2, i forbindelse med fuldbyrdelsen af udenlandske retsafgørelser ikke kan forenes med formålet med denne bestemmelse, som dette er fremstillet af den forelæggende ret og den tyske regering.

58. Det følger for det første af denne analyse, at en national bestemmelse såsom ZPO's § 929, stk. 2, snarere vedrører eksigibiliteten af en afgørelse om sikringsforanstaltning end selve dens fuldbyrdelse. For det andet kan en sådan frist ikke anvendes isoleret, uafhængigt af oprindelsen af den afgørelse, hvoraf der er anmodet om fuldbyrdelse. Hvis man tilsluttede sig den forelæggende rets og den tyske regerings synspunkt hvad angår formålet med ZPO's § 929, stk. 2, kunne denne bestemmelse, for det tredje, ikke opfylde sit formål, hvis den blev anvendt på udenlandske retsafgørelser, hvoraf der er anmodet om fuldbyrdelse i Tyskland.

59. På baggrund af det ovenstående er det min opfattelse, at en national bestemmelse, som fastsætter en frist for kreditors indgivelse af en anmodning om fuldbyrdelse, såsom ZPO's § 929, stk. 2, ikke skal anses for en processuel regel, der kan finde anvendelse i forbindelse med fuldbyrdelsen i Tyskland af en afgørelse om sikringsforanstaltning, der er truffet i en anden medlemsstat.

C. Samme virkning af nationale og udenlandske afgørelser

60. I henhold til fast retspraksis er der for det første ikke grund til at udstyre en afgørelse, der er afsagt i en medlemsstat – ved fuldbyrdelsen i en anden medlemsstat – med rettigheder, som den ikke har i domsstaten²⁰. Dette kaldes almindeligvis teorien om »retsvirkning«²¹. Det fremgår af dommen i sagen *Health Service Executive*²², der blev afsagt i forbindelse med forordning (EF) nr. 2201/2003²³, men som efter min opfattelse også kan anvendes vedrørende forordning nr. 44/2001, at denne begrænsning navnlig skal forstås således, at en udenlandsk retsafgørelse kun kan danne grundlag for fuldbyrdelsen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, inden for de grænser, der følger af selve afgørelsen.

20 – Jf. i denne retning, inden for ordningen i Bruxelleskonventionen, dom af 4.2.1988, *Hoffmann* (145/86, EU:C:1988:61, præmis 11). Jf. vedrørende forordning nr. 44/2001, dom af 28.4.2009, *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271, præmis 66), af 13.10.2011, *Prism Investments* (C-139/10, EU:C:2011:653, præmis 40), og af 15.11.2012, *Gothaer Allgemeine Versicherung m.fl.* (C-456/11, EU:C:2012:719, præmis 34).

21 – Jf. i denne retning P.A. Miguel Asensio, »Recognition and Enforcement of Judgments in Intellectual Property Litigation: the Clip Principles«, i J. Basedow, T. Kono og A. Metzger (red.), *Intellectual Property in the Global Arena – Jurisdiction, Applicable Law, and the Recognition of Judgments in Europe, Japan and the US*, Mohr Siebeck, Tübingen, 2010, s. 251, M. Requejo Isidro, »The Enforcement of Monetary Final Judgments Under the Brussels Ibis Regulation (A Critical Assessment)«, i V. Lazić, S. Stuij (red.), *Brussels Ibis Regulation: Changes and Challenges of the Renewed Procedural Scheme*, Springer, Haag, 2017, s. 88.

22 – Dom af 26.4.2012, *Health Service Executive* (C-92/12 PPU, EU:C:2012:255, præmis 141 og 143).

23 – Rådets forordning af 27.11.2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældres ansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EUT 2003, L 338, s. 1).

61. For det andet er der heller ikke grund til at udstyre en sådan afgørelse med virkninger, som den samme type afgørelse afsagt direkte i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ikke ville have²⁴. Denne begrænsning med hensyn til virkningerne af afgørelser fuldbyrdes i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, betegnes »teorien om samme virkning«²⁵.

62. På baggrund af denne retspraksis er det den tyske regerings opfattelse, at ZPO's § 929, stk. 2, for at sikre ligebehandling af udenlandske og nationale retsafgørelser skal anvendes ved fuldbyrdelsen i Tyskland af afgørelser om sikringsforanstaltning ifølge italiensk ret.

63. Jeg er ikke enig i dette synspunkt. Jeg er, ligesom Kommissionen, af den opfattelse, at den tyske regerings holdning ikke tager hensyn til visse aspekter af hovedsagens grænseoverskridende karakter og konsekvenserne af anvendelsen af ZPO's § 929, stk. 2, i forbindelse med en sådan sag. Desuden anser jeg denne holdning for at være baseret på en ufuldstændig fortolkning af Domstolens praksis.

1. En eventuel manglende sammenhæng mellem de processuelle regler i domsstaterne og i de medlemsstater, som anmodningerne rettes til

a) Definition af problematikken

64. Det fremgår af såvel forelæggelsesafgørelsen som den tyske regerings holdning, som den redegjorde for i retsmødet, at når de tyske myndigheder i nationale situationer træffer en afgørelse om sikringsforanstaltning og efterfølgende fuldbyrder denne afgørelse, kan en kreditor, som ikke har overholdt den i ZPO's § 929, stk. 2, fastsatte frist umiddelbart på ny opnå en sikringsforanstaltning.

65. Selv om det antages, at ZPO's § 929, stk. 2, i en grænseoverskridende sammenhæng finder anvendelse som lex fori-regel i den medlemsstat, anmodningen rettes til, er der imidlertid ikke noget klart svar på spørgsmålet om, hvordan kreditor skal gå videre, når han ikke har overholdt fristen i denne bestemmelse.

66. Jeg finder det betegnende, at hverken den forelæggende ret eller den tyske regering har fremsat det synspunkt, at kreditor kan indgive en ny anmodning om en erklæring om eksigibilitet i Tyskland for herved at genåbne fristen i ZPO's § 929, stk. 2. Jeg spørger mig selv, om en sådan løsning er i overensstemmelse med ånden i ZPO's § 929, stk. 2. Under alle omstændigheder vil fornyelsen af anmodningen gøre det muligt på ubestemt tid at udskyde datoen for tinglysning af fordringen på grundlag af den samme afgørelse. Denne mulighed er efter min opfattelse i strid med logikken i denne bestemmelse.

67. Jeg bemærker, at den tyske regering som svar på et spørgsmål, der blev stillet i retsmødet, har bekræftet, at en kreditor på ny kan anmode om en sikringsforanstaltning i domsstaten, selv om de frister, der er fastsat i denne medlemsstat, også er udløbet. Kommissionen har derimod anført, at kreditor i den foreliggende sag ikke kunne anmode om en ny afgørelse i Italien, idet den første afgørelse om sikringsforanstaltning, der var truffet af denne medlemsstats myndigheder, af de ovenfor i dette forslag til afgørelses punkt 44 anførte grunde stadig var eksigibel.

24 – Jf. dom af 28.4.2009, Apostolides (C-420/07, EU:C:2009:271, præmis 66), og af 13.10.2011, Prism Investments (C-139/10, EU:C:2011:653, præmis 40). Det skal bemærkes, at Domstolen indførte denne begrænsning med hensyn til de virkninger, som tillægges en udenlandsk afgørelse, i sin praksis meget senere end den første begrænsning vedrørende teorien om retsvirkning, som allerede blev fastlagt ved dom af 4.2.1988, Hoffmann (145/86, EU:C:1988:61, præmis 11). Jeg gør opmærksom på, at generaladvokat Darmon i sit forslag til afgørelse i den sag, der gav anledning til denne dom, også forudså denne anden begrænsning. Ifølge generaladvokaten kunne denne begrænsning forklares ud fra ønsket om at harmonisere fortolkningerne og om at undgå en overdreven brug af undtagelsesbestemmelsen vedrørende grundlæggende retsprincipper. Jf. generaladvokat Darmons forslag til afgørelse Hoffmann (145/86, ikke trykt i Sml., EU:C:1987:358, punkt 20). Disse betragtninger er imidlertid ikke afspejlet i Domstolens dom.

25 – Jf. de publikationer, der er nævnt i fodnote 21.

68. Det følger af disse betragtninger, at en kreditor, der ikke har overholdt den i ZPO's § 929, stk. 2, fastsatte frist, sandsynligvis skal henvende sig til domsstatens domstole, i det foreliggende tilfælde de italienske, for at opnå en ny afgørelse om sikringsforanstaltning.

b) Forholdet mellem domsstatens processuelle regler og de processuelle regler i den medlemsstat, som anmodningen rettes til

69. Uanset disse betragtninger bør analysen i forbindelse med det for Domstolen forelagte præjudicielle spørgsmål efter min opfattelse ikke begrænses til den foreliggende sag. I denne sag er den afgørelse, som der er anmodet om fuldbyrdelse af i Tyskland, afsagt i henhold til italiensk ret, som fastsætter en frist, der omtrent svarer til fristen i ZPO's § 929, stk. 2. Jeg går imidlertid ud fra, at der vil opstå den samme tvivl med hensyn til denne bestemmelses anvendelse ved fuldbyrdelsen af en sikringsforanstaltning, der er erklæret eksigibel i Tyskland, i forbindelse med en hvilken som helst afgørelse om sikringsforanstaltning, der er afsagt i andre medlemsstater.

70. Uden at jeg vil tage stilling til sagsøgerens aktuelle situation i forhold til italiensk ret, forekommer det mig, at sagsøgeren i en situation som i hovedsagen i princippet er forpligtet til på ny – for at understøtte sin anden anmodning til domsstatens myndigheder – at godtgøre, at de omstændigheder, hvorunder der kan afsiges en afgørelse om sikringsforanstaltning, i det mindste er sandsynlige. Der er følgelig ikke tale om endnu en vedtagelse af den samme afgørelse, men om vedtagelsen af en ny afgørelse på grundlag af en ny bedømmelse af alle de betingelser, der skal være opfyldt, for at der kan anordnes en sikringsforanstaltning.

71. Desuden kan det ikke uden videre udelukkes, at domsstatens lovgivning, af forskellige årsager, ikke giver mulighed for rent faktisk at indgive en ny anmodning om en afgørelse. F.eks. kan en ny anmodning muligvis, ud fra domsstatens myndigheders opfattelse, ikke behandles, for så vidt som den tidligere afgørelse ikke er blevet ophævet eller af andre grunde ikke har mistet sin retlige gyldighed²⁶.

72. I visse tilfælde kan anvendelsen af de fremgangsmåder, der er fastsat i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, dvs. i den foreliggende sag fristen i henhold til ZPO's § 929, stk. 2, vise sig at skabe et dødvande i forbindelse med fuldbyrdelsen af en afgørelse truffet i en anden medlemsstat. Navnlig kan en kreditor, som ikke har overholdt fristen i henhold til denne bestemmelse, ikke længere fuldbyrde denne afgørelse i Tyskland, samtidig med at han heller ikke kan anmode domsstatens myndigheder om en ny afgørelse.

2. Opretholdelsen af den effektive virkning af forordning nr. 44/2001

a) Retspraksis vedrørende opretholdelsen af den effektive virkning af forordning nr. 44/2001

73. Jeg gør opmærksom på, at Domstolen vedrørende Bruxelleskonventionens bestemmelser har anført, at anvendelsen af de procesregler, der gælder i den medlemsstat, anmodningen rettes til, ikke må svække denne konventions effektive virkning²⁷. I de domme, som indgår i denne tendens i retspraksis, har Domstolen ligeledes, nærmere bestemt vedrørende nationale regler om selve fuldbyrdelsen, anført, at anvendelsen af de procesregler, der gælder i den medlemsstat, anmodningen

26 – I øvrigt kan vedtagelsen af en ny afgørelse om sikringsforanstaltning i domsstaten vise sig at medføre ophævelse af den tidligere afgørelse. I en situation, hvor en kreditor først, på grundlag af denne afgørelse, har arresteret debtors aktiver, som befinder sig i domsstaten, kan vedtagelsen af en ny afgørelse således ophæve virkningerne af denne arrest.

27 – Jf. vedrørende de processuelle bestemmelser om rækkevidden af prøvelsen foretaget af kassationsretten, dom af 15.11.1983, Duijnste (288/82, EU:C:1983:326, præmis 13 og 14). Jf. vedrørende procesreglerne om, hvorvidt anmodninger kan antages til behandling, dom af 15.5.1990, Hagen (C-365/88, EU:C:1990:203, præmis 21 og 22).

rettes til, i forbindelse med fuldbyrdelsen ikke kan svække den effektive virkning af Bruxelleskonventionens fuldbyrdelsessystem ved at tilsidesætte de principper på området, der udtrykkeligt eller stiltiende er fastslået i selve forordning nr. 44/2001²⁸. Domstolen har efterfølgende bekræftet, at denne retspraksis også finder anvendelse hvad angår forordning nr. 44/2001²⁹.

74. Jeg bemærker endvidere, at denne tankegang ligeledes lå til grund for retspraksis vedrørende nedlæggelse af forbud mod, at en part anlægger eller gennemfører et søgsmål ved en national domstol. Domstolen har således fastslået, at et sådant forbud kan begrænse anvendelsen af kompetenceregler og være til hinder for den tilsigtede virkning af de specifikke mekanismer med hensyn til litispændens og konneksitet³⁰. Domstolen fastslog efterfølgende, at sådanne forbud, der er nedlagt i forbindelse med en voldgift, idet de hindrer domstolen i en anden medlemsstat i at udøve de beføjelser, som den er tillagt i medfør af forordning nr. 44/2001, afskærer sagsøgeren fra at få adgang til den almindelige domstol, for hvilken han har indbragt sagen i medfør af denne forordnings kompetenceregler, og fratager ham en form for domstolsbeskyttelse, som han har krav på³¹.

b) Den konkrete anvendelse af retspraksis vedrørende opretholdelsen af den effektive virkning af forordning nr. 44/2001

75. Hvad angår sikringsforanstaltninger kan den omstændighed, at anvendelsen af en regel såsom ZPO's § 929, stk. 2, på udenlandske afgørelser om sikringsforanstaltning kan føre til et dødvande – som jeg har redegjort for i punkt 71 og 72 i dette forslag til afgørelse – efter min opfattelse svække den effektive virkning af ordningen i forordning nr. 44/2001.

76. Jeg er ligesom Kommissionen af den opfattelse, at det ikke kan udelukkes, at kreditor i en situation som den i hovedsagen omhandlede i henhold til artikel 31³² i forordning nr. 44/2001 kan anmode myndighederne i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, om en sikringsforanstaltning. Denne kreditor er imidlertid i en ugunstig situation, for så vidt som han er forpligtet til at henvende sig til domstolene i en anden medlemsstat med alle de konsekvenser, dette har³³. Dette bekræfter efter min opfattelse den mulighed, at anvendelsen af ZPO's § 929, stk. 2, i forbindelse med fuldbyrdelsen af en udenlandsk retsafgørelse kan medføre et dødvande.

77. I dette tilfælde er det for det første muligt, at de domstole i en medlemsstat, der har kompetence til at påkende sagens realitet, ikke kan garantere en kreditor den domstolsbeskyttelse, som han har krav på, i den fase af proceduren, der leder op til vedtagelsen af den endelige afgørelse. For det andet ville disse domstoles kompetence på grundlag af bestemmelserne i forordning nr. 44/2001 blive tilsidesat, hvis en kreditor havde pligt til at gå til domstolene i en anden medlemsstat for at anmode om en afgørelse om sikringsforanstaltning, selv om han, med rette, ønskede at indgive denne anmodning til den domstol, der er kompetent til at påkende sagens realitet.

28 – Jf. dom af 3.10.1985, Capelloni og Aquilini (119/84, EU:C:1985:388, præmis 21), og af 4.2.1988, Hoffmann (145/86, EU:C:1988:61, præmis 29).

29 – Jf. dom af 28.4.2009, Apostolides (C-420/07, EU:C:2009:271, præmis 69).

30 – Jf. dom af 27.4.2004, Turner (C-159/02, EU:C:2004:228, præmis 29 og 30).

31 – Jf. dom af 10.2.2009, Allianz og Generali Assicurazioni Generali (C-185/07, EU:C:2009:69, præmis 31).

32 – I henhold til artikel 31 i forordning nr. 44/2001 kan der over for en medlemsstats retslige myndigheder anmodes om anvendelse af sådanne foreløbige og sikrende retsmidler, som er fastsat i den pågældende medlemsstats lov, selv om en ret i en anden medlemsstat i medfør af denne forordning er kompetent til at påkende sagens realitet.

33 – Under alle omstændigheder er der tale om en ny anmodning på grundlag af de aktuelle omstændigheder, som er undersøgt på ny af de retslige myndigheder i en anden medlemsstat. Desuden kan der alene anmodes om foranstaltninger, der er fastsat i denne medlemsstats lovgivning. Endvidere har kreditor pligt til at følge den procedure, der er fastsat ved denne medlemsstats lovgivning. Det skal i denne henseende bemærkes, at de regler, som finder anvendelse i forbindelse med nationale procedurer om foreløbige retsmidler, i højere grad kan være forskellige fra den ene kontraherende stat i Bruxelleskonventionen til den anden end de regler, der finder anvendelse på realitetsbehandling af retssager. Jf. i denne retning dom af 6.6.2002, Italian Leather (C-80/00, EU:C:2002:342, præmis 42).

78. På baggrund af retspraksis vedrørende opretholdelsen af den effektive virkning af forordning nr. 44/2001 er det følgelig min opfattelse, at en regel i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, såsom ZPO's § 929, stk. 2, ikke er egnet til at blive anvendt i forbindelse med fuldbyrdelsen af afgørelser om sikringsforanstaltning med oprindelse i andre medlemsstater.

c) Foreløbig konklusion

79. Som anført følger det af det ovenstående, at en bestemmelse såsom ZPO's § 929, stk. 2, ikke kan kvalificeres som en regel om selve fuldbyrdelsen af udenlandske retsafgørelser inden for ordningen i forordning nr. 44/2001³⁴.

80. Selv om det blev lagt til grund, at denne bestemmelse skal kvalificeres som en regel vedrørende selve fuldbyrdelsen inden for lex fori i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, kunne den ikke anvendes i forbindelse med fuldbyrdelsen af udenlandske retsafgørelser i Tyskland, for så vidt som den ville svække denne forordnings effektive virkning.

81. Desuden svarer logikken i og virkningerne af anvendelsen af retspraksis om opretholdelsen af den effektive virkning af forordning nr. 44/2001 efter min opfattelse til den løsning, som Domstolen på det seneste har anvendt i sin retspraksis vedrørende forordning (EU) nr. 650/2012³⁵. Det fremgår af denne retspraksis, at kvalifikationen af nationale bestemmelser i forhold til deres anvendelse i situationer, der henhører under forordning nr. 650/2012, ikke kan hindre virkeliggørelsen af denne forordnings formål og den effektive virkning af dens bestemmelser³⁶. Den effektive virkning af en EU-retsakt, der vedrører det retlige samarbejde i civile sager, kan følgelig påvirke den selvstændige kvalifikation, med henblik på denne retsakts anvendelse, af nationale bestemmelser, som er omfattet af dens anvendelsesområde. På samme måde kan ZPO's § 929, stk. 2, heller ikke kvalificeres som en regel vedrørende selve fuldbyrdelsen, for så vidt som den kan svække den effektive virkning af forordning nr. 44/2001.

D. Betydningen for de ovenstående betragtninger af afskaffelsen af eksekvaturproceduren inden for ordningen i forordning nr. 1215/2012

82. Den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse vedrører alene forordning nr. 44/2001. Den forelæggende ret er imidlertid af den opfattelse, at dette præjudicielle spørgsmål også er relevant i forbindelse med forordning nr. 1215/2012. Desuden har parterne ligeledes henvist til denne forordning i deres indlæg i retsmødet.

83. Hvad dette angår kan de oplysninger, som kan udledes af forordning 1215/2012, efter min opfattelse ikke rejse tvivl om de ovenstående betragtninger.

34 – Jf. punkt 33-59 i dette forslag til afgørelse.

35 – Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 4.7.2012 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv, og om accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis (EUT 2012, L 201, s. 107).

36 – Jf. dom af 1.3.2018, Mahnkopf (C-558/16, EU:C:2018:138). Jf. ligeledes mit forslag til afgørelse Mahnkopf (C-558/16, EU:C:2017:965, punkt 101 og 102). Jf. desuden, i denne retning, dom af 12.10.2017, Kubicka (C-218/16, EU:C:2017:755, præmis 56).

84. Selv om forordning nr. 44/2001 for det første ikke udtrykkeligt regulerer den funktion, som *lex fori* i den medlemsstat, anmodningen rettes til, har i forbindelse med fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser, bestemmer forordning nr. 1215/2012, i artikel 41, stk. 1, bl.a., at udenlandske retsafgørelser skal fuldbyrdes i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, *på samme betingelser* som en retsafgørelse, der er truffet i denne medlemsstat³⁷.

85. Selv om eksekvaturproceduren blev afskaffet i ordningen i forordning nr. 1215/2012, opretholdt EU-lovgiver imidlertid i denne forordning sondringen mellem eksigibiliteten og selve fuldbyrdelsen, der er undergivet *lex fori* i den medlemsstat, som anmodningen rettes til³⁸.

86. Dette er også den fortolkning, der er gjort gældende af den tyske regering, som – idet den dog når frem til andre konklusioner – har konstateret, at artikel 41, stk. 1, andet punktum, i forordning nr. 1215/2012 formulerer de principper, der er blevet anvendt i forbindelse med forordning nr. 44/2001. I øvrigt anser visse forfattere denne bestemmelse i forordning nr. 1215/2012 for at kodificere de principper, som Domstolen har formuleret i sin praksis vedrørende forordning nr. 44/2001³⁹.

87. Der er følgelig intet, der tyder på, at ikrafttrædelsen af forordning nr. 1215/2012 kan påvirke kvalifikationen af en bestemmelse såsom ZPO's § 929, stk. 2.

88. For det andet er det min opfattelse, at det problem med dødvande, som opstår ved anvendelsen af en national bestemmelse såsom ZPO's § 929, stk. 2, som en regel i den medlemsstat, anmodningen rettes til, også ville opstå under ordningen i forordning nr. 1215/2012. Derfor finder retspraksis vedrørende opretholdelsen af den effektive virkning af ordningen i forordning nr. 1215/2012 anvendelse⁴⁰.

89. Af disse grunde er jeg af den opfattelse, at hverken afskaffelsen af eksekvatur eller indførelsen af en bestemmelse såsom artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 kan begrunde det synspunkt, at en bestemmelse såsom ZPO's § 929, stk. 2, inden for ordningen i forordning nr. 44/2001 kan anvendes i forbindelse med fuldbyrdelsen af udenlandske retsafgørelser i Tyskland.

37 – I øvrigt er det i retslitteraturen blevet hævdet, at henvisningen til »samme betingelser« i denne forordnings artikel 41, stk. 1, ikke udelukkende vedrører *lex foris* rolle, men også opstiller princippet om forbud mod forskelsbehandling af udenlandske retsafgørelser. Jf. i denne retning P. Grzegorzczuk, »Wykonywanie w Polsce orzeczeń pochodzących z państw członkowskich Unii Europejskiej objętych reżimem automatycznej wykonalności«, i A. Marciniak, A. (red.), *Egzekucja sądowa w świetle przepisów z zakresu międzynarodowego postępowania cywilnego*, Currenda, Sopot, 2015, s. 142. I øvrigt henvises der også til »samme [betingelser]« i artikel 47, stk. 2, i forordning nr. 2201/2003. I dom af 1.7.2010, Povse (C-211/10 PPU, EU:C:2010:400), fastslog Domstolen, at denne henvisning skulle fortolkes strengt. Ifølge Domstolen kunne denne henvisning kun vedrøre de proceduremæssige regler for, hvordan fuldbyrdelsen skal finde sted. I øvrigt kunne denne henvisning under ingen omstændigheder danne grundlag for en realitetsindsigelse mod den pågældende afgørelse med den begrundelse, at omstændighederne havde ændret sig efter dens vedtagelse. Indsigelsen var således baseret på den samme tankegang som ZPO's § 929, stk. 2, dvs. – ifølge den forelæggende ret og den tyske regering – at forhindre fuldbyrdelse på grund af en potentiel ændring af omstændighederne.

38 – Jf. i denne retning G. Cuniberti, I. Rueda, »European Commentaries on Private International Law«, bd. I, *Brussels Ibis Regulation Commentary*, U. Magnus og P. Mankowski (red.), Otto Schmidt, Köln, 2016, s. 846, T. Hartley, *Civil Jurisdiction and Judgments in Europe. The Brussels I Regulation, the Lugano Convention, and the Hague Choice of Court Convention*, Oxford University Press, Oxford, 2017, s. 302, X. Kramer, »Cross-Border Enforcement and the Brussels I-bis Regulation: Towards a New Balance between Mutual Trust and National Control over Fundamental Rights«, *Netherlands International Law Review*, 2013, nr. 60(3), s. 360, A. Nuyts, »La refonte du règlement Bruxelles I«, *Revue critique de droit international privé*, 2013, nr. 1, s. 1 ff, punkt 15.

39 – X. Kramer, op. cit. s. 360.

40 – Jf. punkt 73-77 i dette forslag til afgørelse.

90. Det kan konkluderes, at en bestemmelse, som for det første ikke vedrører fuldbyrdelsen af en udenlandsk retsafgørelse, men snarere eksekvaturproceduren⁴¹, og hvis anvendelse i forbindelse med fuldbyrdelsen for det andet svækker den effektive virkning af ordningen i forordning nr. 44/2001, ikke udgør en lex fori-regel vedrørende fuldbyrdelse i den medlemsstat, som anmodningen rettes til⁴². Disse betragtninger kan ikke drages i tvivl af konklusionerne af analysen af forordning nr. 1215/2012. Denne forordning har hverken ændret logikken i eller principperne for grænserne for anvendelsen af lex fori i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

VI. Forslag til afgørelse

91. På baggrund af det ovenstående foreslår jeg, at Domstolen besvarer det af Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland) forelagte præjudicielle spørgsmål på følgende måde:

»Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, navnlig artikel 38, stk. 1, skal fortolkes således, at den er til hinder for anvendelsen af en bestemmelse i lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, således som den i hovedsagen omhandlede bestemmelse, der fastsætter en frist for indgivelsen af en anmodning om fuldbyrdelse af en afgørelse om sikringsforanstaltning, i forbindelse med selve fuldbyrdelsen af en afgørelse om sikringsforanstaltning, der er truffet i en anden medlemsstat.«

41 – Jf. punkt 33-59 i dette forslag til afgørelse.

42 – Jf. punkt 75-77 i dette forslag til afgørelse.